

drejer sig om, skal ikke risikere at skulle gå fra hus og hjem på grund af urimelige udgifter. De skal have den samme mulighed som os, der bor inde i byerne, for at kunne få fællesskabet til at finansiere det.

Til gengæld, og det synes jeg at alle de borgerlige overser det i deres indlæg, skal man efterfølgende løbende bidrage til den fælles finansiering. Man skal, også selv om man ikke er tilsluttet kloakeringsanlægget, betale løbende for det. Det vil altså sige, at det er rigtigt, at man får hjælp fra fællesskabet, når det drejer sig om investeringer. Og det er altså i de få tusinde tilfælde – jeg tør ikke sige, hvor mange det drejer sig om, men det er i hvert fald en mindre del af de samlede bygninger, vi taler om, hvor der er tale om en meget stor investering, hvilket vi skal bestrebe os på at undgå – at man samtidig vil komme til at betale til fællesskabet.

Jeg har ikke noget imod undervejs, og jeg synes, det er en god løsning, at drøfte hele dette samspil og indsætte eksempelvis en ventilbestemmelse, der gør, at hvis det i forhold til de enkelte lokalsamfund derude stiger mere, end vi forudser, så har man en eller anden overordnet solidaritet, altså en garanti for, at det ikke kan gå værre end sådan og sådan.

Men jeg er meget imod at sige, at når det drejer sig om spildevandsrensning på landet, skal staten betale, hvorimod industrien selv skal betale. Når det drejer sig om mennesker, der bor inde i byen, skal de selv betale, men når det drejer sig om folk, der bor ude i det åbne land, skal det øvrige samfund betale. Det er jeg ikke tilhænger af.

Jeg har været glad for de indlæg, der har været, som har været positive over for forslaget. Jeg har også været glad for hr. Brusgaards – synes jeg – meget sobre indlæg, selv om jeg ikke tager ham til indtægt for alle dele af forslaget.

Til gengæld må jeg sige, at det var en ynk at høre på Venstre og De Konservative. Her har man prøvet at løse et af vort samfunds alvorligste miljøproblemer på en måde, der både er grøn, fleksibel og solidarisk, som ikke tvinger nogen fra hus og hjem, og som hviler på de smukkeste principper om lokal ansvarlighed og lokalt samarbejde. Og så har de ingenting at komme med. Ingen positive modforslag ud over at sige, at staten skal betale det hele. For Venstres vedkommende, at staten skal betale, og for De Konservatives vedkommende, at ingen – stort set – skal betale, for nok sagde man, at forureneren skal betale, men når det så kom til

stykket, blev det jo for dyrt, og så var der ingen, der skulle betale – eller rettere: Man måtte afstå fra at lave de nødvendige løsninger.

Jeg håber selvfølgelig, at vi kan rette op på denne negative holdning undervejs i udvalgsarbejdet, og jeg har allerede givet en række åbninger, som vi er villige til at drøfte videre i udvalget. Men dette i øvrigt meget fornuftige forslag er altså blevet offer – føler jeg – for den visnepolitik, der præger de to store borgerlige partier i øjeblikket. Man kunne jo lidt humoristisk sige, at det største problem for de to store partier her i Folketinget, når det drejer sig om vigtige samfundsanliggender i øjeblikket, er, hvordan man kan have korslagte arme, når man ikke vil tage hænderne op ad lommen.

Jeg håber ikke, at den visnepolitik vil fortsætte. Jeg håber, man vil trække i arbejdstøjet og løse dette problem. Det er vel ikke mindst partiet Venstres vælgere, det her drejer sig om – også mit partis og andre partiers vælgere, men ikke mindst partiet Venstres vælgere – nu, hvor vi skal have løst et afgørende problem, og vi skal løse det på en fornuftig måde.

Så selv om jeg har været skuffet over mange af de ting, jeg har hørt fra mindretallet her i dag, er vi fra regeringens side, og jeg tror også fra flertallets side, interesseret i at finde en løsning, for skal det her virkelig batte noget, er det godt med et bredt flertal bag forslaget. Men der vil under alle omstændigheder ske noget, og jeg kan sige med sikkerhed, at der vil ske noget i denne samling, og det vil hvile på de principper, jeg har understreget, nemlig det grønne, det smidige, det fleksible og det solidariske.

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Man kan måske godt forstå, at ministeren gerne vil have nogle lovforslag igennem her i foråret, og med den korte tid, der er tilbage for regeringen, er det sådan set også forståeligt, men man mærker jo tydeligt, at ministeren ikke mener det. Han har måske lidt hjertet med, men meget lidt fornuft.

Ministeren taler om, at her skal ingen gå fra hus og hjem. Nej, det er sådan set rigtigt nok. Ministeren skulle bare have fortsat: For vi tørrer det af på alle de andre, der er derude. Vi tager godt nok roserne, vi sørger for, at de ved, det er os, men vi lader de andre betale. Det er sådan set heller ikke noget at klandre ministeren for, for det er jo et varemærke, som regeringen har gjort sig til talsmand for. Det har vi set før med